Contributed by Daniel Tanuro
woensdag, 12 januari 2011 - Last Updated dinsdag, 18 januari 2011

In haar boek «De shockdoctrine, de opkomst van rampenkapitalisme» toont de Canadese andersglobaliste Naomi Klein op overtuigende wijze aan hoe het neoliberale model werd opgelegd doorheen een serie schokken. Schokken die toelieten om de burgerlijke parlementaire democratie te omzeilen en tegelijkertijd de sociale bewegingen bij verrassing te pakken. Een aantal van deze schokken namen zeer brutale vormen aan, zoals de golf van militaire dictaturen in Latijns-Amerika volgend op de staatsgreep van Pinochet in Chili in 1973.

Het valt te vrezen dat ook in België een strategie van dat slag zal gevolgd worden. Nu al kunnen we de patronale onheilsprofeten horen donderen: Als België niet snel besparingsmaatregelen doorvoert om het gat in de begroting van 25 miljard te dempen, een gat dat werd gecreëerd door de reddingsoperatie voor de banken, dan zullen de ratingsagentschappen er van uitgaan dat ons land niet kredietwaardig meer is, en zullen «de markten» hogere intresten opleggen voor staatsleningen. «De Belgische staatsschuld ligt even hoog als die van Italië», titelde L'Echo (de la Bourse). Bepaalde kringen halen nu al het spookbeeld van Ierland en Griekenland boven, landen die door « de markten» gedwongen worden buitensporig hoge intresten te betalen... door de sociale verworvenheden van hun bevolking te vernietigen.

De heersende klasse in ons land houdt immers twee ijzers in het vuur: ofwel wordt eindelijk een regering gevormd die ditmaal echt onverwijld een zware aanval inzet op de sociale zekerheid, de openbare diensten en de levensstandaard van de werkende bevolking (in het kader van een doorgedreven overdracht van bevoegdheden naar de regio's); ofwel dwingt de chantage van de markten de instelling van een noodregering af die voorrang geeft aan het sociaal-economisch beleid, en in dat kader zwaar bezuinigt op kap van de gewone man en vrouw. Het ingrijpen van de monarchie, met Albert II (en hopelijk de laatste) die Leterme II (en hopelijk de laatste) opdraagt alvast steviger te beginnen bezuinigen geeft een andere mogelijke piste aan...

De crisis van het regime creëert een context die zeer voordelig is voor een «shockstrategie» op zijn Belgisch. De ontreddering van de bevolking is totaal. Niemand begrijpt nog iets van de huidige toestand. Gaan stemmen lijkt totaal geen zin meer te hebben. Zulke situatie geeft ideeën aan die kringen die een heuse aanval op de sociale verworvenheden willen inzetten. Die krachten zijn vandaag zeker en vast verdeeld over de communautaire agenda, maar een golf van speculatie tegen België zou hen snel op één lijn kunnen krijgen voor een blitzkrieg tegen de werkende bevolking. Een grote overwinning op het sociale terrein zou hen ook wel eens kunnen helpen om daarna tot communautaire akkoorden te komen. De «Copernicaanse revolutie» van Bart De Wever en Kris Peeters, een combinatie van Vlaamsnationalisme en ultraliberalisme, kan verschillende pistes volgen.

Essentiëel is hier dat de N-VA een klimaat van verwarring tot stand brengt waarin de meest

agressieve projecten van de kapitalistische klasse ingang kunnen vinden, en niet enkel in Vlaanderen. Verklaringen als die van deze topman van de, vooral in Franstalig België actieve, Mestdagh-keten (de Champion-grootwarenhuizen) geven dit mooi weer: «Ik prefereer een akkoord dat nadelig is voor de Franstaligen boven de huidige blokkering. Dat zou de Walen tenmiste dwingen in beweging te komen. Om te beginnen praten over taboe-onderwerpen als de controle op werklozen, het niveau van de werkloosheidsuitkeringen, zwartarbeid,...». Bart de Wever weet waarom hij voor dit publiek wel gaat praten in Wallonië...

De sociaal-democratie kapituleerde al lang geleden voor het neoliberalisme, en wil vandaag vooral kost wat kost aan de macht blijven, wat de PS betreft, of opnieuw op alle niveau's meeregeren, wat de sp.a-kopstukken betreft.

In deze omstandigheden begaan de vakbonden een enorme flater door routineus te wachten tot er een regering wordt gevormd aan wie ze dan hun traditionele memorandum kunnen overhandigen... Zulke aanpak zal totaal waardeloos blijken tegenover de shockstrategie die vroeg of laat uit de huidige chaos zal opduiken. Het komt er integendeel vooral op aan de syndicale achterban voor te bereiden op de noodzakelijke sociale weerstand. Een Operatie Waarheid rond de echte oorzaken van de schuldencrisis kan daar een sleutelrol in spelen.

Grootkapitalist Albert Frére, waarschuwde er recent voor dat « de markten onverbiddelijk zullen zijn.». Inderdaad. Ze zullen onverbiddelijk zijn omdat ze niet anders zijn dan de alliantie van patroons die, in het zog van een Frère, nu al beginnen kwijlen bij het idee van de publieke voorzieningen te kunnen plunderen, door de hand te leggen op de interessante brokken van de openbare diensten, en tegelijk nog minder belastingen of sociale bijdragen te moeten betalen. Tegenover zulk krapuul heeft de arbeidersbeweging maar één echte keuze: Sociaal verzet tot de finish!